

LBRIS

We know
books

Găspăr György

Oglinda din Pădurea Koromhát

*O poveste despre dialogul imago
și puterea lui de a repara relații*

Ilustrații: Ionuț Robert Olaru

Pe strada Koromhăt,
Cum rar s-a mai aflat,
Sunt cinci case și-o jumate,
Așa s-a numărat.

La capăt, o poartă verde
Ce scârțâie ușor,
Bunicii nepoți așteaptă
Cu suflet plin de dor.

Baltazar e frate mare,
Cu pas sigur, hotărât,
Elenna este mai mică,
Sprintenă ca o furnică,
Iar Tarzan, câinele lor,
Cu coada-n sus,
De zici că-i steag,
Sare iute peste prag.

Elenna oglindește,
Cu ochi mari și serioasă:
„Înțeleg că-s prețioasă.
Și tu, vajnic cavaler,
Pădurea te sperie,
Dar ți-e teamă să îmi zici,
Iar când eu alerg în față,
Tu rămâi cu multe frici“.

Apoi validează simplu,
Ca bunica lor din prag:
„Are sens, fiindcă tu ești
Fratele mare și drag“.
Și pune empatia lin,
Ca o pătură pe umeri:
„Cred că te simți singur cu frica,
Oare-ți tremură burtica?“

Baltazar oftează: „Da...
Mi-era teamă c-o să râzi.
Însă acum mi-e mult mai bine,
Că-ți văd ochii calzi și blânzi“.

Bunica zice și ea:
„Când repeți și validezi
Se fac poduri peste ceartă,
Înțelegi, te conectezi“.